

Radnóti Sok(k)

A Szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnázium diáklapja

| Kiadja: Radnóti DÖK

2016. ősz

A tartalomból:

SÁRA KUPA	3-6
PLACEBO HATÁS	7
HÍRES MAGYAR VERSENYLOVAK	8-9
VILÁGBÉKE	12
KÖNYV- ÉS FILMAJÁNLÓK	10-11
BÜSZKESÉGEINK	14-17
THAI VÁROSÁBA...	18-19

Köszöntő

Kedves Olvasó!

Az év első iskolaújságját tartod a kezvedben. Lassan beköszönt a tél, ideje visszatekinteni egy kicsit az ősze. Sok minden történt velünk és így sok színes témával készültünk. Lehet, hogy most órára sietsz, de reméljük, hogy lesz időd e visszatekintésre és a RadnótiSok(k) stábjának írásaira. Neked írtuk, olvasd szeretettel! Jó szórakozást!

Tartalomjegyzék

Köszöntő	2
Sá-Ra	3-6
A Szegedi Interact Club	6
Placebo hatás	7
Híres magyar versenylovak	8-9
Könyvajánló	10
Filmajánló	10-11
VILÁGBÉKE	12
Párhuzamos vonalak	13
Büszkeségeink — Williams Kada	14-15
Büszkeségeink — Tímár Veronika	16-17
Thai városába hírnök érkezik	18-19
Vers	20
Impresszum	20

Sá-Ra

Mint ahogy minden évben, idén is megrendezésre került a Sá-Ra (vagy mára már helytállóbb nevén a Ra-Gya). Szokás szerint hetekkel korábban elkezdődött a készülődés, már az órákon is szóba jött, sportolóinkat tanáraink többször megdicsérték. Idén azonban – mivel az eseményeket mindenki látta – előtérbe helyeztem a kulisszák mögé való betekintést; arra voltam kíváncsi, hogy ki hogy érzi magát, mit gondol a Sá-Ráról, és hogy ki szeretné gyarapítani büszke sportolóink, vagy esetleg ellenfeleink csapatát.

2016.09.23. (Péntek)

Ezen a napon déltől, testnevelés órán a tornatermet készítettük elő a még aznap megrendezésre kerülő kosárbajnokság számára.

Az első program helyszínére, a SZEOL pályára kiérve hihetetlen drukkolásnak lehettem tanúja. A ságvárisok és a radnótisok is kitűzték zászlóikat a futópálya kerítésére, hogy versenyzőik láthassák. A bemelegítés közben is öt percenként felhangzott a Radnóti vagy a Ságvári nevének hangos kántálása. Füttyszók, heves tapsolások, és kereplők is fel-fel szólaltak. A 9.D-sek még egy megafont is beszerettek, és pólóik kék színére hivatkozva, a mostanra már mindenhol fellelhető kék népszavazásra buzdító „Tudta?” plakátokat figurázták ki. Nem sokkal dél után, 12:15-kor kezdődött meg az első versenyszám, a medicinlabda-hajítás, amelyben hihetetlen nagy előnnyel nyertünk. Kicsit később, 12:45-kor folytattuk a 100x100 méteres futással, amelyen mind a két iskola részéről 45 lány és 45 fiú diák, 5 tanárnő és 5 tanár úr indult.

Ekkor készítettem az első interjúmat Kiss Ferenc Mátvás 9.B osztályos ságváris tanulóval. Ő természetesen, a „*Szerinted megnyeritek idén a Sá-Rát?*” kérdésemre patriotikusan azt válaszolta, hogy: „*Simán! Megint megvalósítjuk azt az álmot, ami már megtörtént!*”; bár szerinte „[...] *többet kellene hangsúlyozni, hogy [a Sá-Ra] baráti, mert nagy az ellenségeskedés*”, ezzel azonban én is egyetértettem. Közben az események hevesen zajlottak a hátunk mögött, és a radnótis csapat elég nagy hátránnyra tett szert. A nagy drukkk közepette még egy interjút kértem, ezúttal Vida Rebekától, az egyik 9.B-süktől. Ő „*rettentő jól*” érezte magát miközben „*örjög[ött] a lelátó és a Ságvári nyeresre áll[t]t*”. A „*Szeretnél valaha sportolóként szerepelni a Sá-Rán?*” kérdésemre válasza „*Inkább a szurkolótábort erősíteném.*” Számára „*Nagyon fontos [a Sá-Ra], mert együtt tölthetjük ezt az időt*”.

A futást kb. 40 méter lemaradással elvesztettük. Ezután a legtöbb sportoló, akivel találkoztam az első futókat hibáztatta a hátrányért. Szabó Gergő az egyik futó – aki másnap a fociban gyönyörűen helytállt – azt nyilatkozta: „*Már az elején kialakult a hátrány, nem tudtam ellene mit tenni, nem igazán tudtam felmérni, hogy milyen gyorsan fussak, mert messze volt az ellenfél.*”. Bakos Bálint szerint ő maga a pálya legrosszabb részén futott, mert ekkor volt a legnagyobb a lemaradásunk.

Később átsétáltunk a SZEOL pályától nem messze lévő Vízitelepre, ahol egy „sárkányhajó bemutatónak” lehetünk szemtanúi. Itt Sejben András 9.A osztályos tanulóval beszélgettem, és ő csak annyit fűzött hozzá, – a futás utáni veszteség ismeretének ellenére is – hogy „*Mi tudjuk, hogy mi vagyunk a jobbak, de azért meg kell mutatnunk nekik.*” A pályán találkoztam Sípos-Szabó Tibor ságváris 9.B osztályos tanulóval és futóval. Őt is letámadtam interjúkérdéseimmel, azonban ő a nyert versenyszám után sokkal pozitívabban állt a kérdéseimhez.

A BEMELEGÍTÉS
KÖZBEN IS ÖT
PERCENKÉNT
FELHANGZOTT A
RADNÓTI VAGY A
SÁGVÁRI NEVÉNEK
HANGOS
KÁNTÁLÁSA.
FÜTTYSZÓK, HEVES
TAPSOLÁSOK, ÉS
KEREPLŐK IS FEL-
FEL SZÓLALTAK.

RadnótiSok(k)

- Elfáradtál?
- *Abszolút nem, számomra csak 400 méter után fárasztó a futás!*
- Izgultál?
- *Soha nem szoktam izgulni!*
- Milyen iskolán kívüli sportot űzöl, ami rávezetett arra, hogy a Sá-Rán a futásra jelentkez?
- *Atlétikázom, és kétevente országos atlétikai, vagy futóversenyeken szoktam indulni.*

Persze futóinknak nem volt könnyű dolga, ha a ságvárisok valamennyi futója ilyen komolyan veszi a sportot. Visszatérve a Vízitelepre, sajnos a lányok sárkányhajója lemaradt, és bár nagyon kicsivel, de veszítettünk. A fiúknak a nézők előtt sikerült behozniuk a hátrányt, majd alig fél méterrel nyertek. A tanári hajózás pedig gyönyörűen a kezünkben volt.

Időközben egy újabb interjúalanyt találtam magamnak, Kocsis Abusa 7.G osztályos ságváris tanuló. Tőle kiderítettem, hogy évfolyama több versenyszámban, például a futásban sem indulhatott, de amint megteheti, ő biztosan részt fog venni. Kiválóan érezte magát, és nagyon fog örülni, ha a jövőben is hasonló lesz a Sá-Rák színvonala. Bár az események fontosságát csak akkor tudná megállapítani, ha már többször is részt vett volna.

Ezután visszasétáltunk kedves iskolánkba, hogy az ott megrendezésre kerülő kosármecset nézzük végig. Itt egy hosszú, majd egy órás szünet következett, míg a tornateremben zene szólt. Persze ekkor már mindenkin látszott, hogy a másik kettő versenyszám után már csak a szurkolásban is elfáradtak. Persze ahogy beértünk, egyből kiderült, hogy a Ságvári lányok nagyon komolyan veszik a sportot. Ez abból is látszott, hogy már a visszaérkezéstől kezdve elég kemény bemelegítést adtak elő, és ez alatt a bemelegítés alatt is csak 1-2 lepattanó kosárlabdát láttam. Ahogy a radnóti lányok beértek a terembe, az egyik pillanatról a másikra a tetőfokára hágott a hangulat. Hihetetlen zajjal telt meg az egész terem, persze nem akármilyen zajjal – diadalra buzdító hangzavarral. A meccs fél órával hamarabb kezdődött el. Elég heves csatát láthattunk a pályán. A mi lányaink kitartóan fogták az ellenség játékosait, és keményen küzdöttek, de a végére sajnos 18:27-re veszítettünk.

Nem sokkal később a fiúk is megjelentek, és megkezdődött a bemelegítés. A két csapat hasonló erősségűnek látszott. A meccsen azonban kiderült, hogy a mi fiaink messze erősebbek, mint az övéik. A radnóti játékosok minden egyes kosara egy leszálló repülő zajsíntjével volt egyenlő. Ezt a játékot diadalmasan 62:42-re nyertük.

A „Férfi tanármérkőzés” előtt egy hihetetlen akrobatikus kosárlabda bemutatóban lehetett részünk. A palánk rezgéseit rossz volt nézni minden kosár után, annyira, hogy a végére megadta magát, és eltört. Persze a bemutató tovább folytatódott, és a palánkot is helyrehozták. A meccs egészen hihetetlen volt a bemelegítés ellenére, és a javunkra szóló félidős 8:6 után 28:19-el nyertünk. Ehhez persze hozzájárult az utolsó 5 másodpercben dobott kosarunk.

A MECCS UTÁN
HIHETETLEN
ZSIBONGÁSSAL
HAGYTUK EL AZ
ÉPÜLETET, FÉLIG
HALLÁSKÁROSULTAN,
ÉS
BESZÉDKÉPTELENÜL. A
PÉLDÁTLAN
SZURKOLÁS VISZONT
MEGHOZTA A
GYÜMÖLCSÉT, MERT
EGY SIKERES NAPOT
TUDHATTUNK

További képek: radio.rmg.hu

2016. ősz

A meccs után hihetetlen zsbongással hagytuk el az épületet, félig halláskárosultan, és beszédképtelenül. A példátlan szurkolás viszont meghozta a gyümölcsét, mert egy sikeres napot tudhattunk magunk mögött.

2016.09.24 (Szombat)

Másnap reggel 8 órára érkeztünk a SZTE Gyakorló Középiskolába, ahol az első, azonnal megkezdődő program a női kézilabda volt, a tornateremben. Mivel a foci csak fél óra múlva kezdődött, mindenki kénytelen volt a zsúfolt teremben helyet keresni, hogy valamennyit lásson. Később amint tehettem, kimentem a focit nézni, ugyanis az kicsit sikeresebben zárult, mint a kézilabda. Nem csoda, hisz a kapusunk gyönyörű védéseket produkált. Bár ha már a focimeccsnél tartunk, érdemes megemlíteni, hogy akárhányszor a ságvárisokhoz került a labda, az végül vagy a falon, vagy nálunk landolt... A meccs végül egy 5:0-s radnótis győzelemmel zárult.

Ezután egy interjút készítettem Szabó Gergő 9.C osztályos tanulóval:

- Mennyire izgultál?
- *Igazából nagyon izgultam, hogy nem rontjuk el a 2. féldőben, és bevallom elfáradtam, az utolsó 5 perc már kicsit csipett... azért rám férne pár sajtubesz!*
- Milyen volt a játék?
- *Izgultam, amikor felmértem az ellenfeleket, és betonon nem voltam annyira jó, mint fűvön, de azért így is jó volt a játék.*
- Két versenyen is indultál az iskolád nevében két egymást követő nap. Elfáradtál?
- *Nem, az izomláz megfelelő technikával kiküszöbölhető.*

Közben elkezdődött a 10.-es foci és a hozzátartozó drukkolás. Mivel a ságvárisok kapusa túl magas volt, lehetetlen volt rárúgni a kapura, és bár egy gól sikerült belőnünk, a meccset végül 3:1-re a Ságvári nyerte. A focimeccsel párhuzamosan játszódott a fiúk kézilabda meccse, amit sajnos nem láthattam, pedig ebben sikert arattunk. Érdemes megemlíteni azt is, hogy a túlszúfolt tornateremben a szurkolók a leghátsó álló sorokban kényszerültek helyet keresni. Néhány ember még a radiátorok fűtőcsöveire is felült, ami azzal végződött, hogy az egyik cső eltört, a víz kifolyt belőle, és elárasztotta az egész lelátót.

A tanári röplabdamerkőzés szintén a tornateremben játszódott, amit csak azért a rajongásért és elhivatottságért is miatt érdemes volt végignézni, ami ezen kívül minden másik tanári meccset végigkísért. Ahányszor egy-egy lelkesedésből indított kántálás elcsendesült, egy-egy erős hangú rajongó „RADNÓTI!” kiáltása megtörte a csendet. A tanárok nagyon jól játszottak. A meccs eredménye 63:51-es radnótis győzelem lett. Az udvaron eközben a 11. és a 12. évfolyamosok fociztak, amit a programok egymással való párhuzamossága miatt nem láthattam, azonban az „ellenséges területre” merészkedve, és egy kis segítséggel megtudtam, hogy a 11.-es foci 1:1-re zárult, a 12.-es focit pedig sajnos elvesztettük.

Később kiverekedtem magamat az udvarra, ahol az ekkor kezdődő lány focimerkőzésből és a tornateremben megrendezett lány röplabdából is csak részleteket sikerült elkapnom. Mind a kettőt látni szerettem volna, de a tornaterem zsúfoltsága miatt a ki- és bejutás rengeteg időt elvett. Annyit láttam, és biztosan tudok, hogy a lány focimerkőzésen az ellenfél és a játékosaink nem nagyon változtak a lány kosárlabda óta, és sajnos az eredmények sem. A lány foci ugyanis ságváris győzelemmel zárult, azonban a lány röplabda mérkőzést mi nyertük.

BÁR HA MÁR A FOCIMECCSNÉL TARTUNK, ÉRDEMÉS MEGEMLÍTENI, HOGY AKÁRHÁNYSZOR A SÁGVÁRISOKHOZ KERÜLT A LABDA, AZ VÉGÜL VAGY A FALON, VAGY NÁLUNK LANDOLT... A MECCS VÉGÜL EGY 5:0-S RADNÓTIS GYŐZELEMMEL ZÁRULT.

RadnótiSok(k)

AZ ÖSSZESÍTETT
EREDMÉNY TÍZ ÉVE
ELŐSZÖR EGY
DÖNTETLEN LETT,
VISZONT MIVEL
TAVALY A SÁGVÁRI
NYERTE A KUPÁT,
EZÉRT IDÉN MI
KAPTUK MEG.

Délben elérkezett az idő, amire egész nap vártunk. A pillanat, ami nem csak a napot, de az egész Sá-Rát megkoronázta: *A tanári focimérkőzés.* Ahhoz, hogy a tornaterembe e versenyszámra bejuthassak, élet-halál harcot kellett vívnom a meleggel, a párás levegővel, amit az a bizonyos eltört cső kifolyó vize okozott, és az emberekkel, akik szintén a tanári focit szerették volna látni. A lelátó minden egyes négyzetcentimétere tele volt emberekkel, akik az utóbbi két nap végső kimenetelére vártak. A meccs nagyon szoros volt. A szurkolás egy másodpercre sem hallgatott el, vagy a Ságváris szurkolók akarták a Radnóti szurkolók kántálását túlharsogni, vagy fordítva. Az első gólt a Ságvári rúgta, ami egy kis csalódást keltett bennem. A félidőre döntetlen, 2:2 volt az állás, majd a Radnóti 3:2-re vezetett, de a meccs végül a Ságvári 4:3-as győzelmével végződött.

Az összesített eredmény tíz éve először egy döntetlen lett, viszont mivel tavaly a Ságvári nyerte a kupát, ezért idén mi kaptuk meg. Végső gondolatként a főszerkesztőt idézve, aki már az elején megfogalmazta a tökéletes zárómondatot: *„Bár a fizikai sportok terén lehet, hogy a Ságvári a jobb, de ha szellemi összecsapásra kerülne sor, akkor lehetséges, hogy más lenne az eredmény.”*

Kenderessy-Szabó Áron g.c

A Szegedi Interact Club

Szeretnél eltölteni 1 évet külföldön cserediákként? Szeretnél egy nagyszerű társaság tagja lenni? Ha igen, várunk a Szegedi Interact Clubba. Az Interact a Rotarynak, egy nemzetközi jótékonyági szervezetnek az ifjúsági csoportja. Megalakulásunk óta tagjaink száma egyre nő, jelenleg Szegeden 21-en vagyunk. Rajtunk keresztül lehetőséged nyílik részt venni a Rotary cserediákprogramjában, melynek keretében távoli országokba utazhatsz el. Csere-éved alatt megismerkedhetsz más kultúrákkal, nyelvet tanulhatsz, kipróbálhatsz új dolgokat, felejthetetlen élményekkel gazdagodhatsz. Az itthon lévő tagokkal részt vehetsz különböző programokon és projektek szervezésében. Heti üléseinken beszéljük meg az elkövetkezendő eseményeket, valamint értékeliük a már lezajlottakat. Ezek az üléseken a Szegeden tartózkodó cserediákok is részt vesznek.

Minden évben megrendezésre kerül egy baleset-szimuláció, mellyel a szegedi fiatalok figyelmét szeretnénk felhívni a biztonságos közlekedés fontosságára. A Rotary Advent eseményen a hátrányos helyzetű családoknak segítünk. A Rotary Tavasz alkalmából pedig a koraszülött mentőknek gyűjtünk.

Hatalmas sikert aratott a most szeptemberben rendezett I. Kész Rotary Gumikacsaverseny, amellyel rengeteg szórakozás mellett a gyerekklinikát támogattuk.

Az Interact Club programjainak részvételével nem csak értékes tapasztalatokat és élményeket szerezhetsz, hanem még közösségi szolgálatot is letudhatod. Emellett rendezünk bulikat is, ahol kikapcsolódhatunk, és az ország többi Interactosával is megismerkedhetünk.

Csatlakozz Te is hozzánk!

Berényi Richard
Pap-Takács Noémi
Szekeres Dániel

Placebo hatás

Úgy gondolom, sokak számára ismerős ez a fogalom. De mit is jelent pontosan?

A placebók olyan dolgok, amelyek nem tartalmaznak valódi hatóanyagot, csupán kinézetre egyeznek meg az eredeti gyógyszerrel, főként az orvoslásban és az orvostudományi kutatásokban, kísérletekben használják. Az esetek nagy részében a placebóval kezelt betegek esetében is bekövetkezik valamilyen változás, ami lehet pozitív és negatív is, ezt placebo hatásnak nevezzük.

Miért képes hatni akár egy egyszerű cukorka is? Pontos magyarázatot eddig nem találtak rá, a hatást kiváltó mechanizmusok még ismeretlenek. A placebo főként az ember elvárásaira és bizalmára hat. Ha úgy gondoljuk, hogy az adott pirula hat ránk, akkor a szervezetünk hasonló tüneteket és hatásokat produkál, mint ha valódi gyógyszerrel kezelnének. Egy egyszerű cukorkától is érezhetjük magunkat egészségesebbnek vagy fáradtabbnak. A pozitív hatások mellett azonban nem szabad elfelejtenünk a negatívokról sem. Amikor elmondják, hogy milyen mellékhatásokra számíthatunk egy kísérleti gyógyszer szedése során, – hányinger, szédülés, rosszullét – akkor ezeket a kísérleti alanyok egy része a placebo hatás miatt valószínűleg tapasztalni fogja.

A hatás erőssége azonban több mindentől függ; ha erősebben számítunk a rá, és jobban bízunk benne, akkor nagyobb mértékben is érvényesül. Az orvos személye is fontos befolyásoló tényező – egy fehér köpenyes, megbízhatónak látszó orvos által adott gyógyszerben könnyebben bízunk.

Miért hasznos a placebo az orvosi kutatásokban? Amikor egy új orvosságot tesztelnek, a kísérleti alanyok fele a tesztelendő gyógyszert kapja, míg a többiek csak egyszerű cukorkát. Azt, hogy melyik csoportba került az adott beteg, a nővérek és az orvosok sem tudják. A gyógyszer akkor minősül hatásosnak, ha a valódi orvosságot szedők körében nagyobb a javulás, mint a placebónál.

A placebót más területeken is lehet hasznosítani. Ha az ember munka vagy sporttevékenység előtt bevesz valamilyen vitamint, ami nem tartalmaz valódi hatóanyagot, elképzelhető, hogy jobban teljesít, mert hisz a hatásában. Ugyanez érvényesül akkor is, ha valaki sportolni kezd, és új sportfelszerelést vásárol. Ettől jobban teljesíthet, mivel ösztönzően hat rá, hogy az új cipő ergonomikusabb kialakítású, vagy a ruházat anyaga speciálisan sportolásra van kifejlesztve.

A PLACEBÓT MÁS TERÜLETEKEN IS LEHET HASZNOSÍTANI. HA AZ EMBER MUNKA VAGY SPORTTEVÉKENYSÉG ELŐTT BEVESZ VALAMILYEN VITAMINT, AMI NEM TARTALMAZ VALÓDI HATÓANYAGOT, ELKÉPZELHETŐ, HOGY JOBBAN TELJESÍT, MERT HISZ A HATÁSÁBAN.

RadnótiSok(k)

Híres magyar versenylovak

Bár ez ma már elsőre nem teljesen egyértelmű, de lovasnemzet a magyar, és ennek megfelelően akadtak a történelem során nagy dolgokat elért hazai versenylovak is. Ilyen például Kisbér, az egyetlen olyan magyar tenyésztésű versenyló, aki megnyerte az Epsom Derby-t, vagy a legjobb ugrólovunk, Aranyos, aki 207, sőt 224 centiméteres ugrást is produkált. Most azonban három paripát emelnék ki a sorból.

Az első ilyen ló Kincsem, a „legyőzhetetlen csodakanca”. Külföldön „Hungarian Wonder”-ként, azaz „Magyar Csoda”-ként ismerik. 54 versenyen indult 4 éves karrierje során, és sosem talált legyőzőre. Mindössze egyszer történt meg az, hogy egy ló – Prince Giles The First – döntetlent futott vele, azonban az akkori szabályok szerint, ha az egyik tulajdonos nem fogadta el az eredményt, kérhették az újrafutást. Így is lett, és ekkor már Kincsem 6 hosszal verte ellenfelét. A csodaló 1874. március 17-én látta meg a napvilágot. Születési helyére vonatkozóan nincsenek minden kétséget kizáró adatok, de a legvalószínűbb, hogy Tápiószentmártonban született, az import angol telivér Cambuscan, és az eredetileg az ozorai Esterházy-ménéshez tartozó Waternymph csikójaként. Tulajdonosa, Blaskovich Ernő egyéves korában több más hasonló korú lovával együtt Kincsemet is el akarta adni. A sárga csikón kívül mindegyikőjükre akadt vevő, ő azonban nem kellett senkinek. Egy évvel később megkezdte páratlan karrierjét, trénera az Angliából Gödre települt Hesp Róbert volt. Ekkor még nem tudhatták, hogy Kincsem neve tökéletes választás volt, azonban ez hamarosan kiderült, ugyanis sorra nyerte a versenyeket.

Legnagyobb sikereit Franciaországban, Németországban, Ausztriában, Angliában és Magyarországon aratta. Versenyzett és nyert többek között Prágában, Hamburgban, Hannoverben, Baden-Badenben, Bécsben, Berlinben, Pozsonyban és Budapesten is. Az egy kilométernél rövidebbtől egészen a 4000 méteresig minden távon helytállt. 6 éves korára azonban ízületei elkoptak, így vissza kellett vonulnia a versenyzés világától. Ezután tenyészkanca lett, és öt utóda született: Budagyöngye, Olyan Nincs, Talpra Magyar, Kincső, és Kincs. Viszont utolsó csikója születése után egészsége meggyengült, és végül 1887. március 17-én, 13. születésnapján, Kisbéren elpusztult a legendás csodakanca. Több szobor is készült róla, versenyek, egy pezsgő, egy kisbolygó, sőt a budapesti versenypálya is róla kapta nevét. Kincsemről több legenda is kering. Például különösen érzékeny volt a vízre, volt, hogy egy napig szomjazott, amíg nem találtak számára megfelelő vizet a versenypálya közelében. Legjobb barátja pedig egy fekete-fehér, Csalogány nevű macska volt, aki nélkül nem volt hajlandó versenyen indulni. Így amikor a cica egyszer elkóborolt, Kincsem egész istállószemélyzete kétségbeesetten kereste a boulogne-i kikötőben.

A második ló, akit meg szeretnék említeni, a 20. században élt Imperiál. 1960. február 14-én született Kisbéren, és minden meg volt benne, amit akkor a szakértők rossz ómennek tartottak: a nagy termetű, csókaszemű, a fején széles hókával, lábain pedig kesellyel (zoknival) rendelkező, sárga színű csikó nem volt „tipikus” telivér. Az ilyen lovakat „puhának”, sérülékenyeknek tartották, akikben nincs meg a küzdőszellem. Imperiál azonban rácáfolt a babonákra: élete során 25 versenyen vett részt, 20-at meg is nyert, kettőn második lett, Magyarországon pedig mindvégig veretlen maradt. Többek között megnyerte az Osztrák- és a Magyar Derby-t, a Szocialista Országok Nagydíját, az Ausztriai Díjat (kétszer is), a Jubileumslöpminget (Malmö), és győzött Prágában is. A Baden-Badeni Nagydíjon elért második helye után meghívták a világ 11 legjobb lovának versenyére a Washington D.C.-be is, ahol végül 7. lett. 5 évesen vonult

A második ló, akit meg szeretnék említeni, a 20. században élt Imperiál. 1960. február 14-én született Kisbéren, és minden meg volt benne, amit akkor a szakértők rossz ómennek tartottak: a nagy termetű, csókaszemű, a fején széles hókával, lábain pedig kesellyel (zoknival) rendelkező, sárga színű csikó nem volt „tipikus” telivér. Az ilyen lovakat „puhának”, sérülékenyeknek tartották, akikben nincs meg a küzdőszellem. Imperiál azonban rácáfolt a babonákra: élete során 25 versenyen vett részt, 20-at meg is nyert, kettőn második lett, Magyarországon pedig mindvégig veretlen maradt. Többek között megnyerte az

Osztrák- és a Magyar Derby-t, a Szocialista Országok Nagydíját, az Ausztriai Díjat (kétszer is), a Jubileumslöpminget (Malmö), és győzött Prágában is. A Baden-Badeni Nagydíjon elért második helye után meghívták a világ 11 legjobb lovának versenyére a Washington D.C.-be is, ahol végül 7. lett. 5 évesen vonult

2016. ősz

vissza, lábai meggyengülése miatt. Ezután fedezőmén lett; 531 csikója született, közülük 348 indult versenyen, összesen 900 díjat nyertek, és 12-en Magyar Derby győztesek lettek. Imperiál hosszú kort élt meg, 29 évesen, Kerteskőn pusztult el 1989-ben.

És végül, de nem utolsó sorban, a híres magyar versenylovak táborát erősíti a tavaly nyáron elpusztult Overdose is. Ő napjaink legsikeresebb versenylova. 2005. április 2-án született az angliai Nottinghamshire-ben. Egyévesen, a híres newmarket-i árverésen vette meg a szlovákiai magyar üzletember, Mikóczy Zoltán, 800000 Ft-ért (2000 guinea). A ló sokáig névtelenül élt új otthonában, végül tulajdonosa kilányának javaslatára lett Overdose a neve, aminek jelentése: „túladagolás”. A lovászok hosszúnak találták a csikó nevét, így beceneve Dózi lett. Németországban „Csodaló”-ként („Wunderpferd”), Nagy-Britanniában „budapesti golyó”-ként („Budapest Bullet”), az USA-ban pedig „The Hungarian Seabiscuit”-ként („A magyar Seabiscuit”) emlegetik. 18 versenyen indult, ebből 15-öt meg is nyert. A Lóversenyzők Nemzetközi Szövetségének (International Federation of Horseracing Authorities) 2008. november 1. és 2009. május 17-e között lefutott versenyek alapján készült összesített ranglistáján Overdose a 14. helyen állt. Ekkor a 4 évesek között 5., az európai lovak között pedig 3. volt. 2009-ben betegség miatt kénytelen volt pihenőt tartani, a nagy visszatérés 2010-ben történt meg Pozsonyban, egy győzelem képében. 2013-ban vonult vissza, ezután ő is fedezőmén lett, először Magyarországon, majd Németországban, a Hamburghoz közeli lindenhofi ménésben. Itt is pusztult el, Kincsemhez hasonlóan hasi katasztrófa következtében. Szobor, festmény, dokumentumfilm és könyv is készült róla. Érdekesnek tekinthető, hogy amikor lószállítóban utazott, 120 km/h-ás sebesség alatt nyugtalanná vált. Tehát azért mégsem teljesen véletlenül mondják lovasnemzetnek a magyart.

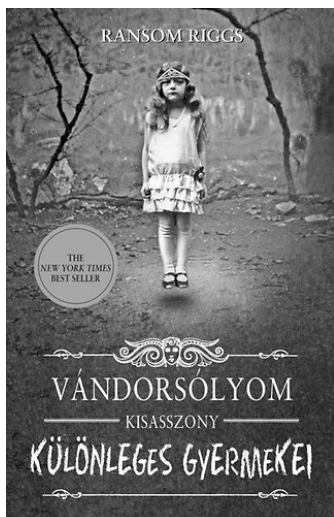

És végül, de nem utolsó sorban, a híres magyar versenylovak táborát erősíti a tavaly nyáron elpusztult Overdose is. Ő napjaink legsikeresebb versenylova. 2005. április 2-án született az angliai Nottinghamshire-ben. Egyévesen, a híres newmarket-i árverésen vette meg a szlovákiai magyar üzletember, Mikóczy Zoltán, 800000 Ft-ért (2000 guinea). A ló sokáig névtelenül élt új otthonában, végül tulajdonosa kilányának javaslatára lett Overdose a neve, aminek jelentése: „túladagolás”. A lovászok hosszúnak találták a csikó nevét, így beceneve Dózi lett. Németországban „Csodaló”-ként („Wunderpferd”), Nagy-Britanniában „budapesti golyó”-ként („Budapest Bullet”), az USA-ban pedig „The Hungarian Seabiscuit”-ként („A magyar Seabiscuit”) emlegetik. 18 versenyen indult, ebből 15-öt meg is nyert. A Lóversenyzők Nemzetközi Szövetségének (International Federation of Horseracing Authorities) 2008. november 1. és 2009. május 17-e között lefutott versenyek alapján készült összesített ranglistáján Overdose a 14. helyen állt. Ekkor a 4 évesek között 5., az európai lovak között pedig 3. volt. 2009-ben betegség miatt kénytelen volt pihenőt tartani, a nagy visszatérés 2010-ben történt meg Pozsonyban, egy győzelem képében. 2013-ban vonult vissza, ezután ő is fedezőmén lett, először Magyarországon, majd Németországban, a Hamburghoz közeli lindenhofi ménésben. Itt is pusztult el, Kincsemhez hasonlóan hasi katasztrófa következtében. Szobor, festmény, dokumentumfilm és könyv is készült róla. Érdekesnek tekinthető, hogy amikor lószállítóban utazott, 120 km/h-ás sebesség alatt nyugtalanná vált. Tehát azért mégsem teljesen véletlenül mondják lovasnemzetnek a magyart.

Sajben Kármén 9.d

Könyvajánló—Ransom Riggs: Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei

Egy rejtélyes sziget. Egy elhagyatott árvaház. Egy különös képekből álló gyűjtemény. Mindezek csak rád várnak Ransom Riggs Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei című könyvében.

Történetünk egy családi tragédiával kezdődik. Vajon főhősünknek, Jacobnak, mit akart elmondani a nagyapja? Estéknént különös gyermekekről mesélt neki, akik együtt éltek a külvilágtól elszigetelt otthonban. Az egyik fiú láthatatlan volt, aztán egy lány a tenyerében hordozta a tüzet, míg egy másik lány a levegőnél is könnyebb volt. Ezek a varázslattal teli esti mesék igaznak is bizonyulhatnak? Hiszen a nagyapja olyan nagy átéléssel mesélte ezeket. Ez a kérdés indítja útjára a 16 éves Jacobot egy messzi, Wales partjainál található szigetre. Itt fedi fel Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekeinek fenntartott árvaházának romjait. Nem bír kíváncsiságával, végigjárja az elhagyott folyosókat és szobákat. Rájön arra, hogy az egykor ott lakók nem csak különlegesek, de veszélyesek is lehetnek. Lehet, hogy okkal

kerültek oda. És valamiképpen - bármennyire is szürreális - talán még mindig életben vannak. Ez a nyugtalanító, réges-régi képekkel illusztrált regény akár még a te kedvenceddé is válhat, ha élvezed a hátborzongató, fordulatos történeteket.

Sándor Lili 9.d

Filmajánló — Az élet ízei

Séf. Stresszes, kimerült, ingerült, hangos. Talán ezek az első szavak, amelyekre a XXI. század embere gondol a séf szó hallatán. Az élet ízei (The Hundred-Foot Journey) című film bemutatja a főzés művészetének másik oldalát. Érdeemes néha egy kicsit lelassítani és élvezni az apró örömeket.

A film készítőinek pontosan ez volt a célja. Nem a cselekményszálra fektették a legnagyobb hangsúlyt, hanem a fények, hangok, színek és ízek tökéletes összhangjára. A történet éppen ezért kiszámítható, de mintha még ezzel is csak még szerethetőbbé válna. A film egy kis dél-francia városkában játszódik, ahol évek óta sikeresen működik Madam Mallory (Helen Mirren) étterme. A Kaddam család Indiából hosszú útja végén éppen a Madam éttermével szembeni épületben látja az újrakezdés lehetőségét. A család tehetséges szakács fiával, Hassannal (Manish Dayal) az élen megnyitja a francia gasztronómiától merőben eltérő indiai éttermüket. Megkezdődik a rivalizálás, és végigkövethetjük, hogy meddig mennek el céljaik érdekében. Az emberi kapcsolatokban is sokkal több érzelmet és érzést fedezhetünk fel, mint azt más amerikai filmekből megszoktuk. Más perspektívából láthatunk egy olyan történetet, amelyet legfeljebb csak egyszer néznénk meg, de ez a film annyira elvarázsol, hogy talán még néhány napig több figyelmet fordítunk az ízek végtelen világának megismerésére.

Sipos Fanni Emma 11.a.

Filmajánló - A barátságos óriás

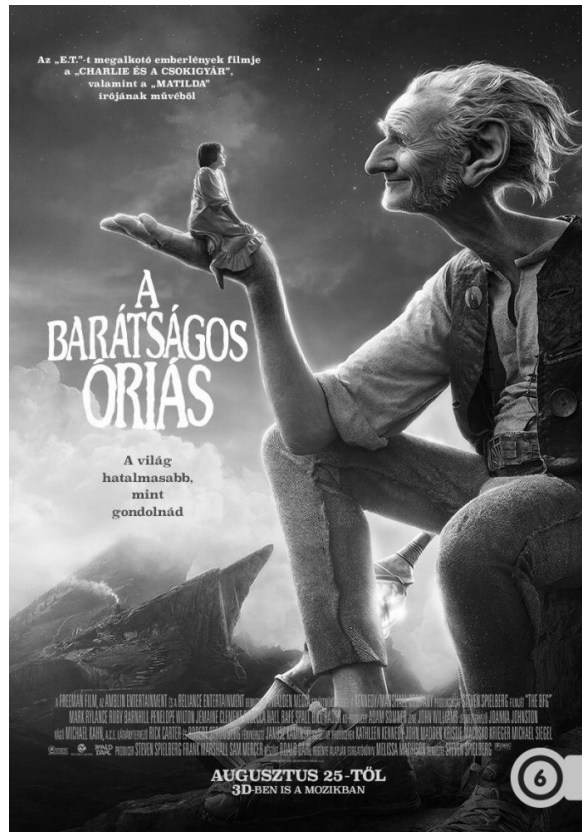
Léteznek óriások? És ha igen... Vajon mind rettentő, emberevő szörnyeteg?

Nemrég jelent meg Steven Spielberg legújabb alkotása, A barátságos óriás című élőszereplős fantasy és kaland film. A film Roald Dahl műve alapján készült és méltán hivatott elrepíteni a nézőt az óriások és az álmok varázslatos világába. A hamarosan hetvenéves rendező rengetegszer bizonyított már, így többéves tapasztalata jól látszik a mozivászonon.

A történet egy kislány és egy szokatlanul jámbor óriás barátságáról szól. Szofi az éjszaka közepén nem tudott elaludni, így véletlenül meglátta az éppen álmokat gyűjtő HABÓ-t (avagy a Hatalmas Barátságos Óriást). Hirtelen egy hatalmas kéz nyúlt utána! Szofi remegve bújt takarójába, nem tudta hová viszik. Az óriás kénytelen volt magával vinni a kis árvať, így kezdődtek el közös kalandjaik. Kettejük ismeretsége hamar barátsággá alakult, sorsuk valamiképp hasonló, mindketten magányosak és mások, mint a körülöttük élők. HABÓ-t lenézik óriástársai, mert nem emberevő, Szofinak pedig sosem volt családja, képzeletvilágban él. De életben maradhat egy kislány az Óriások földjén? Békén hagyják HABÓ-t a rémséges hatalmasok? A két barát kieszél egy tervet, de ehhez egy nagyon fontos személy támogatása kell. Milyen álmot keverhet HABÓ a különleges személynek, hogy segítségükre keljen?

A filmet mindenkinek őszintén ajánlom. Mesekedvelők előnyben! Aki pedig szereti kritikus szemmel vizsgálni a filmeket, az is nézze meg, mert kihívás lesz a lenyűgöző látványvilágban hibákat találni. Személy szerint a kedvencem az álmok fája, de hangulatos az árvaházban kószáló kislány képe is, aki kockás takarójával seprí a padlót. A mesefilm minden apró részlete nagyon kidolgozott, a karakterek érdekesek, a helyszínek pedig elbűvölőek. A filmzenét kiemelkedő zeneszerző szerezte. John Williams zenéje hallható a Csillagok háborújában, két Harry Potterben és az Egy gésa emlékirataiban is.

Jó filmnézést kívánok mindenkinek!

Szántó Réka g.b

VILÁGBÉKE

Manapság a filmekben, illetve különféle szépségversenyeken találkozni lehet azzal a kifejezéssel, hogy **világbéket** szeretnénk.

Ezzel a kijelentéssel az az egyetlen baj, hogy ezt egy betanult szöveg alapján mondják.

Ellenben, ha belegondolunk, és mélyebbre ássuk magunkat a témában, kiderülhet, hogy a világbékére – de nem, mint kifejezésre – mekkora szüksége is lenne a Földnek.

Vegyük példának a mai viszonyokat: egyre többet hallhatunk arról, hogy különféle előre megfontolt szándékkal történt egy merénylet. Itt ártatlan emberek százai is elveszíthetik életüket.

Játszunk el e szomorú gondolattal: mi is ott vagyunk az adott helyszínen, éljük a gimnazista életünket, mikor egy igazán elkeseredettnek mondható ember készül megölni minket. Ha valaki ilyesmi folyamatra kényszerül, az részben a saját döntése is volt. Tehát milyen lenne az az ember, aki a saját életét is képes eldobni, és ezzel másokat is veszélybe sodorni? Másrészt sajnos a mai modern világban is vannak olyan helyek, ahol már kisgyermek-kortól a katonaságra tanítják a gyerekeket. Ez hosszútávon okozhat ellenszenvet egy másik ország/országok iránt. Visszatérve: azt hiszem az első, ami végigfut az ember agyában, hogy mennyi mindent nem élt még át. Ennyi idősen (hacsak vallási szokások, vagy betervezetlen, ám visszafordíthatatlan események nem jönnek közbe) nincs általunk alapított családjunk. Biztosan sokan vagyunk, akik szeretnének utódot. Akit pátyolgathatunk, nevelhetünk, taníthatjuk, illetve láthatjuk, hogy egy kicsi csecsemőből milyen felnőtt válhat. Ilyen idősen nem próbálhattuk ki, hogy milyen a saját pénzünkből – amit mi kerestünk kemény munkával – gazdálkodni, megélni. Tanulóként rengeteg élményben nem lehetett még részünk. Életünket még csak csupán most kezdjük el.

Mindezt végiggondolva, mi lenne, ha ezen események nem léteznének?

Ha az országok nem, mint ellenségre, hanem mint esetleges barátokra, szomszédokra gondolnának?

Mi lenne, ha az esetleges problémákat nem háborúval, hanem tárgyalásokkal, kompromisszumokkal intéznék el?

Ha akkor is elfogadnánk a másikat, ha másmilyen a bőrszíne, más vallást gyakorol, másban hisz, más az érdeklődése, nem egyező a kultúrája a miénkkel?

Ezekből akár érdekes kapcsolatok, barátságok is kialakulhatnak. Vannak nemzetközi táborok hasonló célból, ahol akár még a nyelv sem közös, de én hiszek abban, hogy ha szeretnénk, bármilyen módon meg tudjuk magunkat értetni. Ott vannak például a halláskárosultak. Ők is tudnak kapcsolatot létesíteni a másikkal, annak ellenére, hogy a nyelvi kommunikáció náluk szinte lehetetlen. Semmi sem lehetetlen, ha szeretnénk, bármit elérhetünk.

Nem kellene ártatlan embereket bántani. Mindenkit el kell fogadni. Azt is, hogy ő máshogy gondolkodik. Ha egy picit is toleránsabbak lennénk, sokkal jobb lehetne a világunk. Mindenkit meg kell ismerni azelőtt, hogy ítélni kezdünk felette. Mindenki van valami jó, ezeket is fel kell fedezni, nem csak a rosszat. Nekem egyedül az lenne a vágyam a világbékével kapcsolatban, hogy beszéljünk egymással és fogadjuk is el a másikat. Ha ez megtörténik, nagy baj már nem lehet. Ezután lehet foglalkozni a globálisan jelentkező természeti katasztrófákkal is, amik szintén az emberiség miatt történnek. Szeretnénk még több ezer évig ezen a bolygón élni, de ez csak akkor lehetséges, ha 3 dolgot elfogadunk:

- ◆ Vigyázni kell a természetre.
- ◆ Az országok békés módon megbeszélnek a problémájukat a másikkal.
- ◆ Személy szerint pedig az a legfontosabb, hogy önmagunkat is fogadjuk el, tiszteljük. Enélkül semmi nem lehetséges.

Párhuzamos vonalak

Krisztián megvakarta a bal alkarját. Bár a múzeumban kellemes hideg uralkodott, kint az utcán negyvenkét fokkal tombolt az augusztusi délután. Krisztián bőrcipőt, farmernadrágot és flanelinget viselt. A szülei már nem foglalkoztak vele. A gyermekük havazáskor egy szál rövidujjúban járt, mindig melege volt, de mivel vagy két hete folyamatosan így öltözött, nem izgatták magukat. Krisztián újból megvakarta a bal alkarját, ezúttal erősebben, szinte marva azt. Nem érezte jól magát a kiállításon, zúgott a feje, egyedül akart lenni. Pedig a posztmodern kiállítás az ő ötlete volt. Imádta a pop- és a minimal artot, Andy Warholt szabályosan istenítette. Kicsiny szobájának falát olcsó plakátok díszítették, rajtuk Elvis, Marilyn Monroe és Campbell paradicsomleveses konzervei. De a kiállításon csak egy-két jelentéktelen Warhol alkotás várta, amik szinte megfulladtak a nagy rakás béna és ötletlen krikszkraksz között. Most épp valami angol negyedrendű senki függőleges vörös vonalai előtt állt, akinek legnagyobb érdeme egy jól kitömött félvak és félbolond kilencvenéves nagybácsi. Arrébb akart menni, mert minden egyes pillanat, amit a festmény nézésével töltött, a bal alkarjának egyre erősödő viszketésével járt együtt. De nem tudott megmozdulni. A kép vonzotta a tekintetét és megbénította a lábait. A szülei már öt perce kiértek a kiállításról, és mivel kisfiuk nem volt sehol, így felhívták. A telefon csörgésére riadt fel, és a teremőrök rosszaló pillantásaitól kísérve rohant ki a szüleihez. Hazafelé a kocsiban a szülei arról beszélgettek, hogy milyen jó is volt a kiállítás, ő azonban csöndben ült maga elé meredve, a hozzá intézett kérdésekre is csak kurtán és érdektelenül válaszolt, így békén hagyták. Ő nem tudott semmi másra gondolni, csak a párhuzamos vörös csíkokra a vásznon. Közben - szinte öntudatlanul - vakargatta a bal alkarját.

Kovács Kristóf 12.m

Büszkeségeink — Williams Kada

Az előzmények

Williams Kada 12.M. osztályos tanuló először 9. osztályos korában vett részt amerikai matekversenyen, így ismerkedett meg az USA-beli matematikai kultúrával. 10. osztályosan jutott el a Nemzetközi Matematikai Diákolimpiára: ott hallott az USA versenyzőitől az USA hivatalos olimpiai felkészülő táboráról, a MOSP-ról.

A tábor

Körülbelül 70 diák kerül meghívásra az évente megrendezett MOSP-ba. Ide a fiatalabbak is bekerülnek, hogy felkészítsék őket a további évekre, ám Kada 11. osztályosként az idősebbek közé tartozott. Maga a tábor nem más, mint 1 hónap intenzív matematika, ami az átlagember számára ijesztőnek tűnhet, azonban Kada számára vonzó volt. Jelentősen motiválta az, hogy eszméletlenül lelkes emberek vették körül: az órákon kívül kitörően energikus beszélgetésekben volt része. Nagyszerű élmény volt számára együttműködni e társasággal, melyben mindenki megosztotta a többiekkel kedvenc ötleteit.

A versenyrendszerről

A táborba jutáshoz egy 3 fordulós versenysorozaton kellett jól szerepelni: az első forduló egy feleletválasztós teszt kitöltését foglalja magában, a második fordulón 15 kérdés, melyekre egy-egy szám a válasz, majd a döntőben – ugyanúgy, mint az olimpián – 2 napon három-három nehéz elméleti kérdéssel kell megküzdeni.

Kada napi rendszerességgel űzi a matematika nevű mentális sportot, valamint ez a szakmája is. (A matekversenyeken korlátozott mennyiségű idő alatt több egyszerűbb példát kell megoldani, így az inkább sportra hasonlít, míg a matematikai kutatások egy-egy nehéz problémán való elmélyült gondolkodást jelentenek.) Bizonyos idő után az ember megismeri minden fortélyát a tudománynak, s egyre inkább nő benne a vágy, hogy oltsa tudás iránti szomját. Ezzel együtt fejlődik a problémamegoldó képesség is. A matematika mint tantárgy lehetőséget ad arra, hogy a problémamegoldást egy tökéletesen logikusan működő rendszerben gyakoroljuk, ily módon a számok világán kívül a való életben, hosszútávon is kamatoztatható gondolkodásmódot ad: a MOSP-ban is gyakran folyt diskurzus pszichológiai vagy politikai kérdésekről.

Fontos kérdés azonban, hogy honnan jön mindehhez a motiváció? Mivel diákunk egy rendkívül maximalista egyéniség, természetesen magának is szeretne bizonyítani, ebben mások tapasztalatai is segítik, leginkább az amerikai olimpiai csapattagok, hiszen ők az utóbbi 2 évben a legjobb eredményeket érték el a Diákolimpián. Csodálatos velük egy foglalkozáson ülni vagy csak megtapasztalni, hogy milyen hozzájuk felzárkózni. Rendkívül szerencsés abból a szempontból is, hogy nemcsak barátai, de szülei is biztatják, támogatják. Ezáltal az idők során szép eredményt ért el a matematika mellett francia-, helyesírási-, biológia- és kémiaversenyeken is.

Tapasztalatok

Mindenképpen előny, hogy zseniális emberek társaságában töltött időt, illetve eszmecserét folytathatott velük, így megismerve azt a gondolkodásmódot, amit képviselnek, ezáltal újabb és újabb ismereteknek birtokába kerülve. Elképzelnék egy absztrakt világot, s megpróbálják elhelyezni magukat benne.

További tervek

A tábor hatására egyre inkább elkezdett érdeklődni az MIT (Massachusetts Institute of Technology) műszaki egyetem iránt, viszont a listán szerepel a Cambridge-i Egyetem is.

Sok sikert kívánunk a továbbiakban céljai eléréséhez!

Dimovics Laura Teréz 9.d

Büszkeségeink—Tímár Veronika

Tímár Veronika 12.M osztályos tanuló már háromszor képviselte iskolánkat a Nemzetközi Nyelvészeti Diákolimpián. Igazán büszkék lehetünk rá, hiszen igen szép helyezést is elért, ezzel öregbítve iskolánk hírét. Ezért is készítettem vele interjút arról, ő hogyan érzi magát egy ilyen versenyen, és hogy mégis hogy történnek ezek a dolgok.

Kíváncsi vagyok, mégis mi egy ilyen verseny menete?

Logikai puzzle-okat kell megoldani tulajdonképpen. A nyelvészet csak keretet ad neki. A lényeg az, hogy itt nem kell tudni nyelveket, hanem kapsz egy szöveget valami egzotikus 400, 4000 maximum 40000 ember által beszélt nyelven, és valamilyen feladat kapcsolódik hozzá. Több típus is van. Van olyan, ami kölcsönös megfeleltetésen alapul, például mondatok és a fordításaik meg vannak adva, és akkor írd le, hogy a nyelv miként fejez ki például igeidőt vagy módot. Attól függ, milyen a feladat. Van ugyanez szavakkal, és akkor a morféimákra megy rá. Aztán szokott lenni ilyen asszociációs feladat: van egy halom szó az idegen nyelven, és fordításaik magyarra véletlen sorrendben. A szavak közötti logikai/érzelmi kapcsolatok alapján párosítani kell a szavakat. Szokott sokszor valamilyen különleges írást használó nyelv is lenni, valamint van olyan, ami teljesen csak logikára megy rá, például: vonalkód hogyan kódol számokat. Szeretnek számos feladatot adni. Ez alatt azt értem, hogy a számokat nagyon különös módon képezik egyes nyelvek, rá kell jönni, hogy milyen számrendszert használnak, összeadnak vagy szoroznak, ilyesmi. Volt már olyan is, hogy két különböző idegen nyelven voltak megadva egyenletek, először külön-külön, aztán vegyítve a két nyelvet. Magyarul abban a feladatban semmi sem volt írva. Én eddig azt találtam a legbonyolultabbnak.

Hány éve tanulsz angolt?

Huh, ez a kilencedik. De igazából angoltudás sem kell ehhez. Szóval az is nyugodtan indulhat, akinek nincs nyelvérzéke, de nagyon jó a logikus gondolkodása. Persze kell pár nyelvészeti szakkifejezés ismerete, de szerintem az könnyen elsajátítható. Nem kell nagy dolgokra gondolni, csak hogy az ember tudja, hogy mik a ragok, képzők, nem árt, ha megtanulja a zöngés-zöngétlen párokat, ilyesmi.

Mikor először indultál ilyen olimpián, akkor még valószínűleg nem tudtad mi vár rád. Izgultál? Vagy sokat készültél rá? Volt esetleg egy ismerősöd, aki tudott mesélni róla?

Mikor először indultam, a verseny Kínában volt, és egy héttel a verseny előtt még úgy volt, hogy nem tudunk kiutazni. Végül Gál Béla igazgató úr segítségével összegyűlt a pénz. Minden pillanatok alatt történt. Készülni alig volt időm, és a jetlag miatt izgulni sem tudtam, mivel a verseny előtti nap érkeztünk meg, és utána semmire sem vágytunk jobban az alvásnál.

Te M-es vagy. Tudtommal a te osztályod orientációja elsősorban nem az angol. Ebből jön a kérdésem, miért a diákolimpia nyelvészeti részén indultál?

Hát, a versenyről alapvetően a magyartanáromtól hallottam, de pont a verseny jellege miatt úgy gondolom, hogy az, hogy matekos vagyok csak segítség volt. A logikámra volt szükségem.

Nehéz volt bekerülni? Gondolom, ez nem úgy működik, hogy bárki indulhat, milyen előzetes munka kellett hozzá?

Van egy magyar válogató, amely 3-4 online fordulóból áll, utána szűkítik a kört 15-20 emberre, majd tartanak egy szóbeli selejtezőt Pesten, ami brainstorming jellegű. Itt arra kíváncsiak, hogy kik hogyan tudnak együttműködni, mivel a versenynek van csapatos része is. Egy csapat négy emberből áll, fontos hogy a tagok különböző erényekkel rendelkezzenek. A "két dudás nem fér meg egy csárdában" mondás írja le leginkább, hogy mire kell itt gondolni. Úgy válogatják ki az embereket, hogy azok gördülékenyen tudjanak együtt dolgozni. Két csapatot szoktak indítani, tehát nyolc embert. Idén összesen 70-en vágta bele a magyar fordulókba, de volt olyan, aki nem csinálta végig. Fontos az is, hogy a két legjobb forduló eredményeit nézik, azért hogy az is kapjon esélyt, aki később értesül, vagy nincs ideje megcsinálni az egyik fordulót. Persze az plusz pontot ér, ha azokat is végigcsinálod. Ezek a feladatok nem annyira nehezek, mint az olimpiaiak, de azért néha akadnak közöttük izzasztóbbak is.

Mi a második nyelv amit tanulsz? Miért?

Spanyolt tanulok, mert mindig is tetszett a nyelv, és a dél-európai kultúra.

Volt valami kiemelkedő élményed bármelyik diákolimpiáról, amit szívesen megosztanál?

Első évben sikerült az átlagon felül teljesítenem, így dicsérő oklevélben (honorable mention) részesülhettem. Úgy gondolom eddig ez a legjobb eredményem mindent összevetve.

Mennyire támogatnak körülötted az emberek, amikor egy ilyen kaliberű versenyen indulsz?

Nyilván a szüleim és a családom többi tagja 100%-osan támogat, de persze a barátaimra, tanárimra is számíthatok.

Mindig méltónak találtad az ellenfeleidet a diákolimpián? Vagy volt olyan esetleg, hogy nem?

Persze hogy méltónak találtam! Zseniális emberek gyűlnek össze egy ilyen diákolimpián. Mindenki intelligens, rettentően okos. A külföldi országokban az országos selejtezők is sokkal komolyabbak, mint itthon, hiszen nálunk csak 5 éve zajlik ez a verseny, míg más országok már a kezdetektől fogva részt vettek. A diákolimpiák egyik nagy előnye, hogy találkozhatasz ezekkel az emberekkel, akik a világ minden tájáról jönnek, és fenekestül fel tudják forgatni a világról alkotott képedet.

Kenderessy-Szabó Áron 9.c

Thai városába hírnök érkezett

Thai városába hírnök érkezett. Legalábbis azt állította magáról. Öreg volt, fáradt és hontalan, ruhája szakadt, háta görnyedt, arca ezernyi ráncsal barázdált. Honnan jött? Senki sem tudta. Az a szóbeszéd járta, hogy egykor uralkodó volt egy tartományban, de végül rosszul járt, az utcára került kitaszítottként. Sok ember járt hasonlóképpen, akik hajdani istenük birodalmában nem akartak behódolni az új úrnak. A hírnök érkezése az embereknek fel sem tűnt, vagy ha mégis, csak koldusnak nézték.

Senki nem figyelt rá mindaddig, amíg beszélni nem kezdett. Amikor megszólalt, hosszan és ékes szavúan szólt, és egyszerre mindenki felé fordult, hallgatták a szónoklatát, itták a szavait. Görbe háta kiegyenesedett, reszkető tagjain megfeszültek az izmok, szeme szikrázott, csapzott, zsíros haját pedig hátrafésülte. Amint így állt a köré gyűlt tömeg közepén, inkább tűnt megöregedett hősnek, mint utcán térdeplő nincstelen alaknak. De valójában nem az öreg daliás termete okozta az ámulatot a nép körében, hanem a szavai. Olyan dolgokról szólt, amikről több tucat éve senki sem. Beszélt a gárdistákról, hogy azok milyen gyalázatos fosztogatók, akik abban lelik kedvüket, ha a szegény parasztságot minél jobban kizsákmányolják. Beszélt az elnyomásról, a sok szenvedésről, amit hol adóként, hol emberáldozatként, hol pedig értelmetlen halálként róttak ki rájuk. Beszélt még a zsarnok Thairól, aki istennek nevezte magát, és az egész birodalom urának választotta magát. Aki, mint egy gonosz óriáskígyó, az ártatlan emberek köré tekeredett, és beléjük eresztve mérgét addig el nem eresztette őket, míg mindenüket el nem vette: házukat, ételüket, ruhájukat, pénzüket, lányukat, apjukat, anyjukat, életüket. Az öregember a zsarnokot és seregét átokkal sújtotta, és megjósolta, hogy a nép fel szabadul, a zsarnok pedig máglyán fog égni.

Az emberek eleinte figyelmeztették őt: ha ilyeneket mond, egyik napról a másikra a tűzön találhatja magát. Az öreg azonban csak mondta a magáét, még hangosabban és még lelkesebben, mintha csak a saját vesztét kívánta volna. Aztán lassacskán már az emberek sem akarták, hogy abbahagyja a beszédét, hiszen olyan szép és jó dolgokról mesélt. Ha pedig ez még nem lett volna elég, a koldus a hajdani istenükről, Tyrről is beszélt, akit Thai törbe csalt és megölt. Arról a Tyrről mesélt, akit a hites népek istenüknek és királyuknak neveztek. Aki kegyes volt hozzájuk, nyájas és jóindulatú, ugyanakkor keményen büntetett, ha pedig népét veszély fenyegette, haragjában képes volt egymaga hegyeket mozditani és a tengert felkorbácsolni, hogy megvédje őket az ellenségtől. Mégis Thai, a kígyó álnokul becsapta Tyrt, mikor az isten őt mint jóindulatú követet házába engedte. Thai a vacsoránál a borba mérget öntött, és Tyrt azzal kínálta meg. Mikor aztán az isten mély és beteg álomba süllyedt, Thai máglyát rakatott, és a tűzön égette el az isten arany testét. Ami hamu megmaradt belőle, azt Thai szétszórta a levegőben. Azóta bitorolja Thai Tyr trónját.

Amikor a hírnök azt mondta, hogy Tyr nem halott, az emberek hitetlenkedtek és ámuldoztak, majd térdre borulva imádkozni kezdtek. A kígyónak nem volt elég hatalma, hogy megölje a hatalmas istent, csak megátkozni tudta, és emberi testbe záratta. De Tyr mindig figyelte a népét, és várja, hogy mikor láznak fel őerte. Mert akkor ő az élükre áll, és újra vezetni fogja őket. Ezt hallva az embereken borzasztó düh lett úrrá, bosszút kívántak, harcot és vérontást. A vérét kívánták az elnyomóknak.

Még az első kaszát sem egyenesítették ki, amikor Thai parancsot adott a lázongás elfojtására. A felbujtót, a szegény öregembert pedig elfogták a gárdisták, és összeverve, a földön maguk után húzva vonszolták be a kígyó palotájába, és uruk elé vetették. Thai a bitorolt trónuson ült emberi alakot öltve, nagy szemével unottan tekintett le a fogolyra. Lassan nyitotta szóra a száját, hangja éles sziszegésként törte meg a csendet.

– Téged amolyan isten küldötte hírnökként tisztelnék odalent – itt nagyot köpött a padlóra, majd folytatta – de az én palotámban csak egy ostoba koldus vagy, aki mindenféle meséssel áltatja a pórnépet Tyr feltámadásáról.

– Nem kell neki feltámadnia, Te kígyó, hiszen él, és ezt Te is tudod. Kevés vagy Te ahhoz, hogy legyőzd a hatalmas Tyrt, még ha álmában és betegségében törsz is az életére. Tudtad ezt Te is jól, csak halandó testbe kényszeríthetted, többre nem voltál képes. Ami hamut pedig szétszórtál, egy áldozati ökörnek a hamvai vol-

Radnóti Sok(k)

tak. Így mikor Tyrről szólsz, remegjen meg a hangod! Tudvalevő, ha egyszer kiszabadul rabságából, romba dönti romlott palotádat, gonosz templomaidat, és alájuk eltemeti seregedet.

– Ostoba, bárgyú öreg, nem látsz a szemekkel? – Thai összevissza vonaglott ültében, majd szétvetette a dühe, visszhangzott kiáltásaitól az egész palota – hatalmasabb vagyok most, mint bármikor is a ti istenetek, és még nagyobb leszek! Tyr nem halt meg, de nem tehet semmit ellenem! Az, hogy nem tudtam megölni, csak kedvemre való: hadd nézze végig, miként leszek mind hatalmasabb, míg ő csak gyengébb! De legyél az isten küldötte, nem számít, lázításért még ma éjjel megégsz az egész lázongó nép előtt.

Éjfélkor fáklyafényben úszott az egész vásártér. Az összeverődött elégedetlen tömeg körülállta a díszes emelvényt és az előtte összehordott száraz fát. Hirtelen megjelentek a gárdisták úgy fél tucatnyian. Kettő is elég lett volna, a tömeg nem merete megrohamozni az emelvényt, féltek a zsarnok szörnyű haragjától. A kígyó pedig lassan fölkúszott a dobogóra, és onnan nézett a népre, a népére. Tyr népére. Mikor látta, hogy teljesen megtörték, és a lázadásnak a legkisebb szikrája is kihuny, két órával hozatta az öregembert, és parancsba adta, hogy kötözzék a fához. Majd lassan az öreghez sétált, aki túrta a fájdalmat és a megaláztatást. Thai elvett az öröktől egy nagy cserépedényt, és az olajat belőle mind az öregre öntötte, majd fáklyát ragadott, és a néphez fordult.

– Nézzétek meg jól ezt a vént! Mert bárki is ő, és bármit is mondott, mindig is én leszek az istenetek és uratok, és én rendelkezem rólatok. Tyr halott, és vele a reményetek is. Ebben a városban, a birodalomban és az egész világon én vagyok a leghatalmasabb, és legyen ez az ember bárki: istenek küldötte vagy csak elmeháborodott vénember, máglyahalálra ítélem. Teste égjen hamuvá! – ezzel a kiáltással a máglyára vetette a lobogó fáklyát. A száraz rőzse és a fa azonnal lángra kapott, és egyre falta a máglyát. Még nem érte el a tűz az öregot, amikor az kacagva felszólt, Thaihoz intézte a szavait:

– Te nevezted engem palotádban bárgyú öregnek? Hát nem ismered meg azt, akit másodszorra dobsz már a tűzbe? – Az agg nevetett. A kígyó futott volna, de nem tett két lépést sem, amikor kívánsága teljesült: a test hamuvá lett. Thai rettegve nézett a felszálló füstre, melyből hirtelen egy alak lépett ki, és sétált az égen. Ezt mondta népének:

– Emberek, kik annyi sérelmet eltűrtetek gyengeségemben, száműzetésemben, most végre örülhettek. Én, Tyr, egyedüli istenetek és királyotok, minden ember és állat ura e vidéken most visszatértem – szólt, majd a kígyóhoz fordult:

– Átok fia, Te! Élősködtél népemen, és szívtad vérüket, elvetted életüket, mindenüket, amijük volt. Most, amit megjósoltam, teljesedésbe is viszem: romba döntöm romlott palotádat, gonosz templomaidat, és alájuk temetem seregedet – Tyr isteni lábával lelépet a földre, és egy szörnyűt dobantott, mindent eltörölt, ami Thai munkája és keze műve volt, mindörökre. Thai kiabált és sírt, könyörgött és vergődött tehetetlen dühében. Majd Tyr újból népéhez fordult:

– Emberek, Thai hatalmának és seregének vége, hát fogjátok meg mind, és vessétek a tűzre nekem áldozatul! A zsarnok égni fog, és a nép felszabadul!

Az emberek pedig együtt örültek vele, rohantak az emelvényre, és Thait a tűzre vetették. Így szabadult fel immár Tyr városa, amelybe hírnök érkezett. Az ember, ha túl elbizakodott, könnyen válhat vakká.

Balogh Dávid László g.d

Szegedi Radnóti Miklós Kísérleti
Gimnázium
6720 Szeged, Tisza Lajos krt. 6-8.

Kiadja: Radnóti DÖK
Felelős kiadó: Gál Béla
Segítő tanárok: Plugor Magor,
Fiedler Judit

Megbízott szerkesztő: Erdész Luca 12.a

Korrektor: Varró Tamás 12.a,
Gera Dóra 12.a

Tördelőszerkesztő: Mendei Barna 9.a

Munkájukkal színesítették az újságot:

Balogh Dávid László 9.d
Berényi Richard
Dimovics Laura Teréz 9.d
Jankó Attila 10.t
Kenderessy-Szabó Áron 9.c
Kovács Kristóf 12.m
Nagy Nóra 9.d
Pap-Takács Noémi
Rethi Patricia Csilla 9.d

Sajben Kármén 9.d
Sándor Lili 9.d
Sipos Fanni Emma 11.a
Szántó Réka 9.b
Szekeres Dániel

Rád bízom

Erkölcstelen
erkölcsökkel mélyen tűzdelt
tisztelet.
Önmagát
kikiáltó, rég nem tisztelt
istenek.
Jelenlévő
nyomás, ki, akit csak tud,
elnyom.
Tegnap
kastélynak mondott, mára
várrom.
Ígéretés
száll a szájából, szépnek tartott
szavak.
Elmúlik
az idő, mostanra semmit nem
szabad.

Önsajnálamba
burkolt, néma, hazug
semmiségek.
Barátságosnak
mutatott, ellentétes
lények.

Hánykolódsz
az óceánnak álló
vizében.
Pusztuló
világot nem látod szemed
görbe tükrében.

Íratlan
törvények, amiket bárki
megszeghet.
Írott
végrendelet, halálos ágyán
mindenki szenved.

Rád
bízott lelkiismeret.
Szabad
gondolatok.
Ismered?

Jankó Attila 10.t

